

LETO 1940

ŠTEV. 8.

Poština plačana
v gotovini

Salezijanski VESTNIK

Glasilo za salezijansko
sotrudstvo

Vse knjige salezijanske izdaje ima stalno v zalogi

MLADINSKA ZALOŽBA
knjigarna in papirnica
Ljubljana, Stari trg 30.

Istotam dobite tudi razne knjige za mladino in vse pisarniške in šolske potrebščine po ugodni ceni.

VAZNO!

VOĐSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDECE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.
2. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vođstvo salezijanskega sotrudstva, Rakovnik — Ljubljana 8“.
3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V septembru: 1. 7, 11 — 2. 4, 21 — 3. 6, 3 — 4. 5, 16 — 5. 2, 11 — 6. 8, 18
7. 3, 2 — 8. 6, 25 — 9. 1, 13 — 10. 5, 7 — 11. 9, 27 — 12. 7, 20 — 13. 6, 9
— 14. 2, 29 — 15. 8, 10 — 16. 2, 6 — 17. 9, 22 — 18. 1, 26 — 19. 4, 1 — 20.
5, 28 — 21. 7, 23 — 22. 9, 19 — 23. 5, 12 — 24. 4, 24 — 25. 2, 8 — 26. 3, 15 — 27.
8, 4 — 28. 1, 17 — 29. 4, 24 — 30. 1, 5 — 31. 9, 30

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice:

Meterc Marija, Begunje;
Polič Nikolaj, Gospić;
Bežan Marija, Babinci;
Baloh Josipina, Hotedršica;
Ložar Antonija, Železniki;
Ivančič Ivan, Hrenovice;
Vračko Terezija, Maribor;
Šporn Neža, Parižlje;
Mušič Helena, Vikerče;

Markelj Neža, Boh. Bistrica;
Pano Helena, Vič;
Čarman Ivana, Zg. Brnik;
Brlan Matija, Luče;
Terčlav Alojzija, Breg;
Pavalec Amalija, Studenci.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!

(300 dni odpustka.)

Ob žetvi

Živó bi nam morala biti v spominu v teh dneh žetve beseda Gospodova, katero je govoril svojim zvestim, ko so s prašnih judovskih stezá zavili čez zelene ozare mimo belih, z rumenim žitom pokritih leh.

„Žetev je velika, a delavcev je malo,“ tako zveni Gospodova tožba po devetnajstih stoletjih v naš, za delavce

Gospodove tako nerodovitni čas; duhovna kriza ga je ojalovila in zadržala v njem vse klice in želje po dejavnosti na Gospodovih poljih.

Mi pa, vredni sadovi dvajsetega stoletja, h Gospodu posebej poklicani, mi, ki bi morali biti dejavni za Gospodove žetve, nam se vsak dan bolj dozdeva, da smo nepridne lesnike, nerodoviten les, ki po sili, dasi nezmožen in nevreden, hoče razširjati slavo Gospodovo, medtem ko je med vernim ljudstvom toliko vrednih delavcev in posnemalcev Kristusovih, ki čujejo sleherno minuto ob njem in s svojo tiho delavnostjo zadoščujejo Gospodu za vse to, kar so njegovi ožji delavci prezrli.

O, ve močne duše, ki ste tako blizu Gospodu, vi, mimo katerih je brez škode prešel zastrupljajoči dih časa, ki je do vrhunca pritiral versko bedo našega stoletja: o, vi prosite Gospoda, da nas lesnike precepi z živo vneto in gorečnostjo za svoja dela, da postanemo vrednejši žanjci na obširnih poljih Gospodovih.

Pa je še spomin na drugo veliko resnico važen v teh dneh žetve.

Bratje in sestre, mi sejemo... Sejalci smo, ki po širokih življenjskih ogonih sejemo sleherno minuto, uro in leto, potratno sejemo seme življenja, ne da bi se vprašali, kako bo obrodilo in kaka bo žetev.

Če v luči večne žetve gledam nas sejalce, se mi zdi, da smo nepridni in površni hlapci, ki po Gospodovih njivah tjavendan trosimo dragoceno zrnje, ne da bi pomislili, da nas lahko danes ali jutri pokliče Gospodar, nas popelje na njive in nam pokaže nepridnost našega dela.

Gorje nam, če ne bo zrnje dobro obrodilo; gorje nam, če bo med pšenico ljuljka; gorje nam, če smo posejali snetivo seme, kajti posledica snetjivosti bo strašna!

Kako bomo popravili neizmerno škodo, če smo v svojem hlapčevanju sejali le nerodovitno seme?

Danes, ko je še čas, pomislimo na te zveličavne resnice, kajti jutri se že lahko zgodi, da nas pokliče Gospodar in nas zaradi naše nemarnosti odslovi.

Dajmo, bratje in sestre, tako živimo, tako sejmo, da bomo v Gospodu živeli in želi in da bomo pri svojem Gospodarju po končani žetvi ostali na pojedini, ki bo trajala v vek!

Dobrotnica posebne sorte

Bila je muhasta, občutljiva in srborita, pa vendar zelo darežljiva gospa. Zlasti je rada pomagala revnim don Boskovim fantom. Skrbela je zanje kakor najboljša mati.

Ker je bila plemenita in bogata, je večkrat obiskala don Boskov Oratorij. Pri tem je svetniku vselej poklonila kak znaten dar. Ali vzlic toliki dobroti je imel njen značaj nekaj nelepih potez. Zato se ji je nekoč tudi pripetilo, kar je vredno, da povemo.

Ko se nekoč pripelje v Valdocco, stopi s kočije in jo hitro ubere naravnost k don Bosku, da bi mu izročila svoj običajni dar.

Ker je bila vajena, da so ji v njeni palači služabniki na stežaj odpirali vrata, če je šla iz ene sobe v drugo, hoče hitro stopiti skozi ozka, na pol zaprta steklena vrata. Toda ker jo široka obleka zadrži, da ne more neovirano naprej, se srdito požene skozi tesno odprtino in — vresk! Nesreča je tu. Šibke jeklene paličice, ki so držale krinolino, so se zlomile in ponosno našopirjeno, svečano krilo se je klavrno sesedlo kot izpraznjena vreča.

Gospa, kakor poroča don Boskov življenjepisec, se je strahovito razsrdila.

Da bomo razumeli vse resnost položaja, je treba vedeti, da so takrat — to je bilo l. 1857. — visoke gospe pa tudi navadne zemljanke nosile tako

imenovano krinolino. To je bilo nekako platneno krilo, podšito s trdo žimasto podlogo; bilo je kakor nalašč ustvarjeno zato, da je držalo narazen svečano zgornje krilo, ki je bilo podobno zvonu ali iz leskovih viter spleteni in narobe postavljeni brenti, pod katero včasih zaprejo mlade goske, račke ali piščančke, da se ne porazgubijo...

To je bilo seveda takrat, danes je pa druga muzika. Od l. 1857. sem se je moda nekoliko spremenila. Krinoline so šle v muzej. Visokorodne gospe, kmečke gospodične in celo deklice z močo pod noskom, vse to se sedaj nosi po najnovejši pariški modi. Današnji ženski svet, ki v vsem posnema moške, bi se rad znebil vsake teže, biti hoče prost, gibek, razgaljen, tako da prideta do vseh udov sonce in zrak... In pri vsem tem jih ni nič sram, čeprav se jim vsak pameten človek smeje. Moda je brenila v brento in brenta se je prevrnila; izpod nje pa plahutajo goske, gagajo, se prekopicujejo in od sreče in veselja ne vedo, kaj bi počele, medtem ko nekje visoko nad njimi že kroži jastreb...

Gospa s krinolino je torej, kakor smo rekli, vsa razkačena in zaripla stopila pred don Boska. Izlila je predenj vso svojo jezo in na koncu neusmiljeno pribila:

„V vašem Oratoriju me ne boste videli nikoli več, nikoli in nikdar več!“

Bilo je, kakor da se je utrgal oblak.

Ali don Bosko je mirno počakal, da se je nevihta polegla. Poznal je svojo dobrotnico, njene živce in njene čednosti. Kot miren, vljuden in krotek mož se ni razburil. Na vso ploho besed ji je odgovoril z enim samim kratkim stavkom, ki naj bi gospe služil kot zdravilna injekcija.

„Gospa, kaj še ne veste, da don Boskova vrata niso tako široka kakor v vaši palači?“

Toda gospa se ni dala pomiriti. S hudo besedo na jeziku in z žolčem v srcu je za silo popravila krinolino, odvihrala iz sobe, se zaprla v kočijo in odropotala domov.

Doma je dognala zadevo do konca. Drugo jutro je pridrobnela v Oratorij hišna in v imenu svoje gospe naznanila don Bosku:

„Gospa mi je naročila, naj vam povem, da je ne boste nikoli več videli v Oratoriju, nikoli in nikdar več!“

„Dobro, dobro!“ je mirno odgovoril don Bosko in jo odslovil.

Čez teden dni se je don Bosko napotil h gospe. Da bi se opravičil?

Ne. Da bi izprosil kakšno malenkost za svoje fante, kakor je imel navado vsak mesec.

Kako sta se pogovorila? Ni znano. Ali je dobil kak dar kakor druge krati? Skoraj gotovo.

Zopet mine teden dni in gospe še ni k don Bosku. Namesto nje pa pride račun od peka.

Ko don Bosko vidi, da gora ne pride k njemu, gre on h gori.

„Smem naprej?“

Odpirat pride gospa sama.

„Kaj ste že zopet tu?“

„Če vas ni k meni, moram jaz priti k vam. Verjemite, gospa, mojim dečkom vsega primanjkuje. Ne vam, kako naj vlečem naprej. Ne odrecite mi svoje pomoči...“

Na lice dobre gospe se prikrade bežen smehljaj, glasnik miru in sprave. Nato mu globoko ganjena reče:

„Imate prav! Oprostite mi. Spet se bom vrnila med vaše fante.“

V zahvalo ji svetnik napravi lju-beznivo pridgico, nalašč zanjo. Dá ji razumeti, da je treba popraviti lastne napake; brzdati svoje živce, ki so

Marijanišče v Veržeju: Predstojniki in gojenci 1940

Marijanišče v Veržeju: *Zavodska godba 1940.*

tolikokrat krivi, da se spotaknemo; kamni, se bodo spremenili v dragocene
 prenašati iz ljubezni do Boga vsa bisere; treba se je odločno in po-
 nasprotstva; bridkosti in križi, ti trdi gumno bojevati s svojimi strastmi, z

Marijanišče v Veržeju: *Zavodski orkester 1940.*

nepotrpežljivostjo, jeznoritostjo... ; prej ali slej bomo gotovo zmagali in Bog nam bo obilno poplačal vse naše žrtve in trude.

Gospa, ki na dnu svojega srca ni bila ošabna, ampak samo živčna in jeznorita, je skesano in s povešeno glavo poslušala don Boskove besede. V srcu ji je že rastel sklep: Bojevala se bom!

Prijela je za orožje. In bojišče? V njeni palači.

Da človek premaga nepotrpežljivost, se mora vaditi v potrpežljivosti. To je vse.

In veste, kaj je storila? Vzela je k sebi neko damo, ki je bila trikrat hujša in svojeglavnejša od nje. Tako, si je mislila, bo vedno prilika za boj. Priložnosti za take reči je že itak dosti, same se ponujajo, ne da bi jih klicali. Kaj šele, če jih iščemo!

Zdaj si lahko mislite, kako je bilo v palači!

Kolikor bolj zna kdo potrpeti, toliko bolj se zna obvladati. Na plan!

Ena je ujedljiva, druga zamerljiva; gospa živčna in sitna, dama strupena in jeznorita. Iskra in plamen: požar! Tresk in vihar: toča! In konec? Čigava bo zmaga?

Don Boskov življenjepisec pravi, da sta se ženski zmeraj kavšali. In vendar je gospa, don Boskova dobrotnica, zmeraj imela damo pri sebi, ravnala je z njo kakor s svojo sestro. Vso njeno nasajenost, vihravost in nevljudnost je potrpljivo prenašala. Za plačilo jo je velikodušno oskrbovala s hrano, obleko in denarjem. In ko je družica zbolela, ji je z veliko ljubeznijo stregla do zadnjega diha.

Kaj ni bila to lepa in velika zmaga?

Samo Cerkev bodi naša učiteljica

(Iz okrožnice Pija XI.: O krščanskem zakonu.)

Verni kristjani morajo zelo paziti, da se v vprašanjih o zakonu, ki se dandanes širijo, ne bodo preveč zanašali na svojo sodbo ali se vdajali napačni svobodi človeškega uma, ki ji pravijo avtonomija. Nikakor namreč ne gre, da bi kristjan, ki je vreden tega imena, tako ošabno zaupal svojem lastnemu razumu, da bi pritrdil samo temu, kar je sam iz notranjščine stvari spoznal, ter bi mislil, da Cerkev, poslana od Boga, da uči in vodi vse narode, ne pozna sedanjih razmer in potreb, ali da bi ji hotel pritrditi in se ji pokoriti le glede tega, kar ukazuje, kakor smo dejali, s slovesnimi odločbami, kakor da bi bilo dovoljeno sumnjati, da bi drugi njeni odloki bili ali zmotni ali v resnici in pravici ne zadosti utemeljeni. Svojsko je namreč vsakemu pravemu kristjanu, naj bo učen ali neuk, da se v vseh rečeh, ki zadevajo vero in nравnost, da naravnavati in voditi od svete božje Cerkve po najvišjem pastirju, rimskem papežu, ki

ga zopet vodi Jezus Kristus, naš Gospod.

Treba se je dobro poučiti.

Ker se mora torej vse navrniti na božjo postavo in zamisel, ako hočemo, da se bo prenovitev zakona na splošno in za vselej izvršila, zato je zelo važno, da se verniki o zakonu dobro pouče: ustno in pismeno, ne enkrat in površno, temveč pogosto in temeljito, z jasnimi in tehtnimi dokazi, da bodo te resnice prešinile duše in prevzele srca. Naj vedo verniki in naj neprestano premišlujejo, koliko modrost, svetost in dobroto je izkazal Bog človeškemu rodu, ko je ustanovil zakon, ga podprl s svetimi postavami, in pred vsem, ko ga je čudovito povišal v čast zakramenta, ki je po njem krščanskim zakonskim odprt tako bogat vir milosti, da morejo vršiti plemenite namene zakona čisto in zvesto v srečo in blaginjo svojo in otrok, države in vse človeške družbe.

Zares, če se sodobni rušilci zakona

na vso moč trudijo, da bi z govori, spisi, knjigami in knjižicami in na neštete druge načine zmešali duhove, pokvarili srca, osmešili zakonsko čistost, preslavili najsrmatnejše pregrehe, se morajo mnogo bolj oni, ki jih je »Sveti Duh postavil za škofo, da vodijo Cerkev božjo, ki jo je pridobil z lastno krvjo«, na vso moč prizadevati, da bodo sami in po svojih duhovnikih, da, še več, po sposobnih izbranih laikih od nas tako zaželeno in priporočene katoliške akcije, po-

ljivosti. Tako se bodo tudi z zgražanjem na vso moč odvrčali od tistih brezbožnih izmišljenin, ki se v sramoto človeškega dostojanstva z besedo in pismom pod imenom „popolnega zakona“ sedaj širijo, ki pa je njih popolni zakon slednjič isto kar „oskrunjeni zakon“, kakor se je že po vsej pravici reklo.

Ta zdravi nauk in ta verska vzgoja glede krščanskega zakona bo daleč proč od tistega pretiranega fiziološkega pouka, s katerim hočejo v naših

Marjanišče v Veržeju: Zbor gojencev prepeva na praznik Marije Pom. 1940.

klicanih na pomoč hierarhičnemu apostolatu, na vse primerne načine nasproti zmotam postavili resnico, nasproti sramotnemu grehu sijaj čistosti, nasproti suženjstvu strasti svobodo božjih otrok, nasproti pregrešni lahkoči razporok trajnost prave zakonske ljubezni in do smrti trdno svetost dane besede.

Tako bodo verniki iz vsega srca Bogu hvaležni, da jih veže njegova postava in jih nekako sladko sili, da beže pred vsakršnim oboževanjem mesa in ponižujočim hlapčevanjem pože-

časih nekateri, ki se ponašajo, da bodo izboljšali zakonsko življenje, zakonskim pomagati, ko toliko govore o teh fizioloških rečeh, a s tem bolj uče, kako premeteno grešiti, kakor pa krepstno in čisto živeti.

Zato si z vsem srcem osvajamo besede, katere je Naš prednik blaženega spomina Leon XIII. v svoji okrožnici o krščanskem zakonu izpregovoril škofom vsega sveta: „Kolikor premorete s svojimi močmi, kolikor premorete s svojo veljavo, se trudite, da bodo vaši skrbi izročeni verniki ob-

držali neokrnjeni in nepokvarjeni nauk, ki ga je učil Kristus Gospod in so ga učili apostoli, razlagavci božje volje, in ki ga je katoliška Cerkev sama zvesto ohranila in ukazala spolnjevati vernikom vseh časov.“

Treba si je resno prizadevati.

Toda najboljši pouk Cerkve sam ne zadošča, da se zakon zopet spravi v soglasje z božjo postavo; naj tudi zakonski dobro znajo nauk o krščanskem zakonu, se mora temu znanju pridružiti njihova nad vse trdna volja, da se bodo po svetih božjih in naravnih postavah o zakonu tudi ravnali. Naj drugi trdijo in razširjajo karkoli, bodisi ustno ali pismeno, zakonskim bodi trden in stalen sveti sklep: v vseh zakonskih zadevah brez omahovanja se pokoriti božjim postavam, podpirati se zmeraj z medsebojno ljubeznijo, zvesto ohraniti zakonsko čistost, nikdar ne oskruniti zakonske vezi, z zakonom pridobljene pravice se posluževati le na krščanski način in zmerno, zlasti v prvem času zakona, da se bodo mogli pozneje, če bodo kdaj razmere od njih to zahtevale, že vajeni lažje zdržati.

Zelo pa bo zakonske podpiralo, da spočno, ohranijo in izvršujejo ta trdni sklep, ako bodo večkrat premišljevali svoj stan in se dejavno spominjali zakramenta, ki so ga prejeli. Spominjajo naj se namreč vedno, da so

bili za dolžnosti in čast svojemu stanu tako rekoč posvečeni in potrjeni s posebnim zakramentom, čigar dejavna moč sicer ne vtisne neizbrisnega znamenja, vendar pa vedno traja.

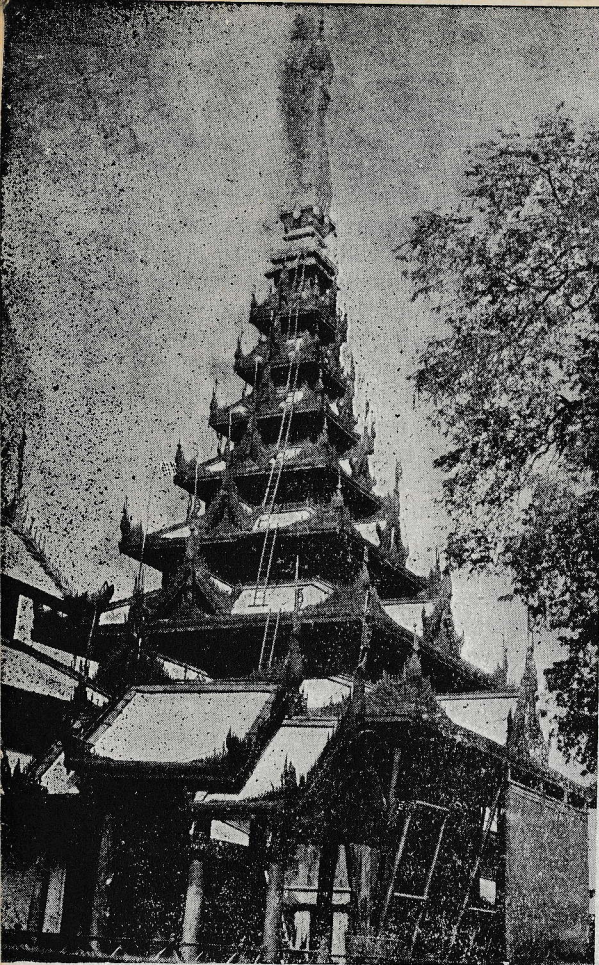
Če pa naj se milost tega zakramenta pokaže v vsej moči, je treba tudi sodelovanja zakoncev, ki obstoji v tem, da se po svojih močeh vestno trudijo spolnjevati svoje dolžnosti. Kakor namreč v naravnem redu, če naj se od Boga dane moči izkažejo v vsej svoji dejavnosti, treba, da jih človek s svojim delom in trudom rabi, ker bi sicer od njih ne bilo nobene koristi, tako mora človek tudi moči milosti, ki so se po zakramentih razlile v dušo in v njej ostanejo, s svojim trudom in delom uporabljati. Naj torej zakonski ne zanemarjajo zakramentalne milosti, ki je v njih, marveč naj se vestno oprimejo izvrševanja, četudi težavnih dolžnosti svojega stanu, pa bodo od dne do dne bolj izkušali dejavno moč milosti. In če bi kdaj čutili, da jih prav hudo tare breme stanu in življenja, naj ne izgube poguma, ampak naj nase obrnejo besede sv. Pavla, ki jih je pisal ljubljenu učencu Timoteju, skoraj omagujočemu pod težo dela in zaničevanja, o zakramentu mašniškega posvečenja: „Spominjam te, da poživiš božjo milost, ki je v tebi po polaganju mojih rok. Zakaj Bog nam ni dal duha boječnosti, ampak moči in ljubezni in razumnosti.“

Biserno mesto

Mesto Mandalay leži v srcu Birmanije, na levem bregu mogočnega vele-toka Irrawddyja. S svojim skriv-

nostnim čarom popolnoma prevzame popotnika, ki prvič pride z evropskega zapada. Domačini so ga svoj

Mandalay v Birmaniji: Stolp kraljeve palače.

čas imenovali tudi „biserno mesto“. To ime spominja na nekdanji sijaj pod kraljem Mindonom in Thibawom.

Prestolnica budizma.

Mandalay je dobilo ime po istoimenski gori, visoki 300 m, ki leži dobre tri kilometre od mesta. Legenda pripoveduje, da je nekoč Budha s svojim učencem Anandom počival na Mandalayski gori. Tedaj je „razsvetljeni mož“ stegnil roko proti ravnini in napovedal, da bo l. 2400. (po budistovskem štetju, po našem bi bilo to l. 1857.) tam zraslo veliko mesto, ki bo postalo „prestolnica budizma v Birmaniji“. In res, l. 1857. je kralj Mindon, potem ko je bil srečno končal več vojsk, prenesel prestolnico iz Amarpura, „nesmrtnega mesta“, v

podnožje Mandalayske gore. In da je Mandalay tudi središče burmanskega budizma, nam pričajo neštevilne pagode, ki stoje kar ena zraven druge, tako da ima človek vtis, kakor da je vse mesto en sam velikanski samostan.

Ne daleč od mesta je videti znameniti Kuthodaw, „mesto pagod“. Tu je dal oče kralja Thibawa vsekati butistične izreke na 729 velikanskih marmornatih plošč; na vsaki plošči je postavil pagodo in v sredi med temi eno večjo. Teh 730 pagod pokriva kvadraten prostor, katerega stranica meri skoraj en kilometer. Onstran reke stoji pagoda Mingun, o kateri pravijo, da je največje poslopje na svetu. Ta pagoda bi morala biti največje budistično svetišče; toda ko se je razširila prerokba, da bo kralj umrl, kakor hitro bo pagoda dozidana, so delo ustavili. Na pol dovršeno poslopje meri 142 m v kvadrat in je visoko 50 m. Po prvotnem načrtu pa bi moralo biti visoko 133 m. V tej pagodi je tudi slavni zvon, ki je visok 4 m, širok 5,5 m, tehta pa 87 ton.

Mandalay je tudi mesto boncev, budističnih menihov. Zgodaj zjutraj stopite na madalayske ulice pa boste videli nepregledne vrste mož z obritimi glavami in v tla uprtimi očmi. Zaviti v široke rumene plašče stopajo tiho in slovesno po cesti. Ne da bi spregovorili besedico, se ustavljajo pred vhodi v hiše; in iz hiš prihajajo žene z velikimi lonci kuhanega riža in ga delijo mimo idočim boncem v nastavljene skodelice, vsakemu po eno peščico. Tako hodijo ti molčeči menihi od hiše do hiše... Pomislite, Mandalay šteje 150.000 prebivalcev, in med njimi je kar 17.000 boncev.

Zlata palača.

V slogu, v katerem so sezidana mesta in palače na Vzhodu, bi starinoslovec našel neke značilne skupne, lahko bi rekli vseazijske poteze, ki se kažejo v stavbah na Kitajskem, v

Birmaniji, Indiji in celo v Mezopotamiji.

Opis, v katerem nam Marco Polo riše palačo Khublai Khana in njegovo prestolnico Khan Balip (današnji Peking), se presenetljivo ujema s tem, kar se pripoveduje o palači kralja Mindona. Kakor palača Khublai Khana tako je bila tudi palača „Shwe Mandaw“ opasana z velikim zidom v obliki kvadrata, katerega vsaka stran je merila 1800 m. Na vsakem oglu je stal močan, utrjen stolp. Okrog in okrog zidu je bil skopan 7 m globok jarek, čez katerega je držalo dvanajst mostov do dvanajstih vrat. Slehera vrata so bila pod varstvom duha varuha, ki ga je predstavljal pošasten „dvarapala“ (vratar), čigar naloga je bila odganjati hudobne duhove.

Tu je primerno, da se spomnimo neke nečloveške navade, ki je prav do zadnjega časa veljala v Birmaniji.

Burmanci kakor tudi vsi drugi Mongoli, verujejo med drugim tudi to, da duše tistih, ki so umrli nasilne smrti, prebivajo zmeraj na kraju uboja in se spremenijo v „natse“ (duhove). Značilno za te duhove je to, da so zelo občutljivi in maščevalni, če jih kdo vznemirja v posmrtnem bivališču. Vsakega vsiljivca neusmiljeno kaznujejo. Od tod izvira vera, da duše ljudi, ki so bili živi pokopani pod mestnimi vrati ali pod vogali mestnega obzidja, postanejo duhovi varuhi, ki stražijo, da ne vdere sovražnik v mesto.

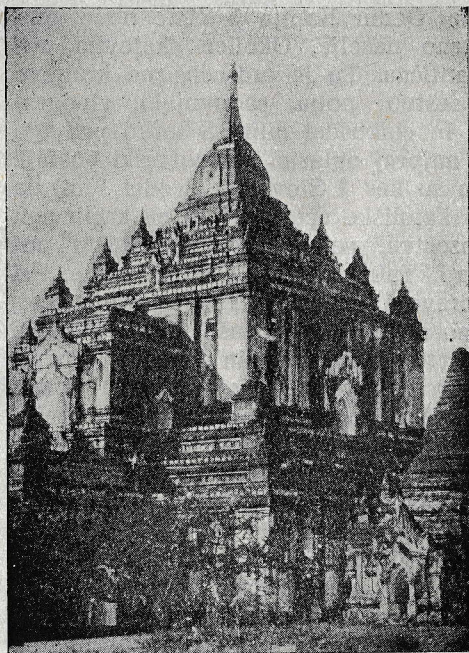
Za žrtve te nečloveške navade so najrajši izbirali noseče žene, zakaj po nasilni smrti vsake izmed njih so dobili dva duha varuha... Dvorni zvezdogledi so imeli nalogo, da so določili in dan in število žrtev. Smrti zapisane žrtve so imeli za nekaj svetega in posvečenega ter so zelo spoštljivo ravnali ž njimi, dajali so jim najboljšo hrano, dokler ni prišla ura žrtvovanja.

Pri ustanovitvi mesta Mandalaya so 52 mož, žena in otrok živih pokopali in nanje postavili temelje za mestna vrata in kraljevsko palačo.

Dvajset metrov od zunanjega zidu je stal drugi nižji zid, med obema pa velik nasip. Za tretjim zidom, ki je imel obliko trikotnika, je bil notranji dvor; v sredi je na majhni vzpetini stala kraljeva palača, okrog nje pa razna druga poslopja, kakor na primer vrhovno sodišče, samostan, stolp za svete ostanke, zvonik, vojašnice, hlevi za konje in slone itd. Vse je bilo obdano z lepimi vrtovi, na katerih so cvele in dehtele najbolj izbrane cvetlice.

Burmanske umetnosti skoraj ni moči popisati, ker ni primernih besed, s katerimi naj bi opisal očarljivi gozd stolpov in stolpičev, kupol in kupolic, ki vse vitke in umetno izrezljane kipijo pod jasno burmansko nebo. Burmanec ljubi močne in žive barve, njegove hiše in pagode se kar šibijo pod pisanimi okraski.

Ker so bile stavbe večidel iz lesa, se nam jih je do danes prav malo ohranilo. Tudi tako imenovana Zlata palača, Shwe Mandaw, ki se je vsa

Mandalay v Birmaniji: *Ena izmed tisočerih pagod.*

svetila v zlatu in srebru, je z vsemi svojimi lepotami skoraj popolnoma izginila. Zob časa, ki sta mu pomagala džungla in vojska, je porušil tudi to ponosno stavbo.

Danes nam samo še razvaline pripovedujejo o minuli slavi. Toda danes stoji prav v tisti mestni četrti, ki ji se šedaj s ponosom pravijo „Jadanabon“, biserno mesto, veličastna ka-

toliška cerkev, ki je pravi biser krščanske umetnosti. V njeni senci je našlo okrog 200 sirot dragoceni biser katoliške vere in z njim Kruh močnih, ki je v hrano duši in telesu. Poglejte jih, kako so srečni in veseli. Tudi ti pripadajo tistim nepreglednim trumam dečkov, ki jih je gledal don Bosko v svojih preroških videnjih...

(Al. Ravalič — Mandalay.)

Don Bosko v diaspori

(Nadaljevanje)

Demir Kapija.

Pri brodu čez Vardar sva se poslovala. Demir Kapija je čisto novo, moderno naselje. Okolica skalovita, romantična. Tu je tudi obširno kraljevo posestvo: polja, sadovnjaki, vinogradi in električni mlin. S težko prtljago se najprej oglasim na orožniški postaji. Tu so kar 4 Slovenci. Zvedel sem, da so katoliške družine tudi na kraljevem posestvu, na pošti in železniški postaji. Takoj obiskat ene in druge. Pri upraviteljici pošte, gospe Dolinarjevi, smo se kar hitro znašli: šef železniške postaje z družino in družine orožnikov. Pogovor se je zategnil pozno v noč. Nato malo spat. Imel sem srečo, kot povsod drugod, da sem spal na postelji, na kateri je počival pokojni svetniški škof dr. Gnidovec, ko je še hodil po diaspori.

Drugi dan, na veliki četrtek, smo imeli sv. mašo v šolskem poslopju; vsi so prišli k sv. zakramentom. Tu sem prvič rabil misijonski kovčeg. Za oltar je služila miza v razredu, ministriral pa je orožnik Slovenec. Zdelo se mi je, da smo v katakombah. Za

spomin so prejeli vsi podobice Marije Pomočnice in don Boska.

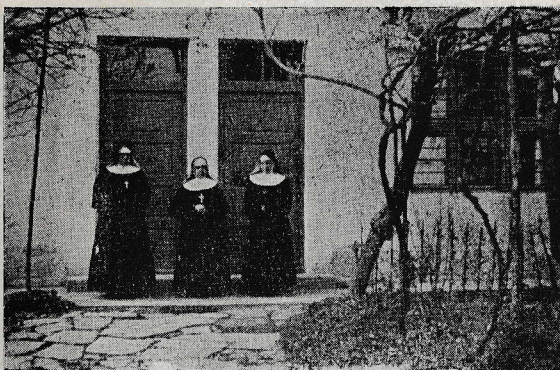
Proti Devdeliji.

Krasen je bil pogled z vlaka, ki je opoldne sopihal skozi romantično sotesko iz Demir Kapije. Od Strumice naprej se odpira velika ravnina z rodovitnim poljem, ki ga namaka deroči Vardar, in sega prav do grške meje pri Devdeliji. Tod, po nekdanji Macedoniji, je menda potoval sam apostol narodov, sv. Pavel.

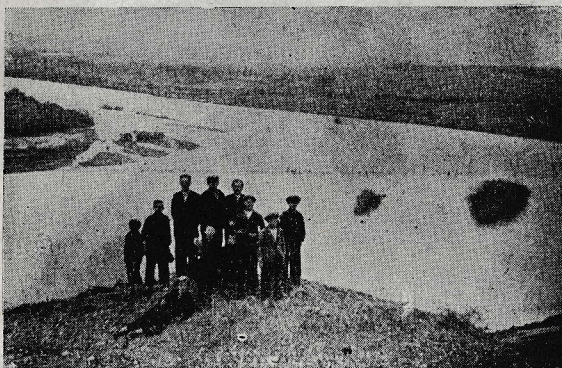
Desno in levo se vidijo veliki nasadi murv; gojijo jih za sviloprejkje. V Devdeliji izstopim. Glavna ulica je čedno tlakovana. Takoj naletim na orožnika Slovenca. Prtljago mi pograbi neki nosač — samo za 2 dinarja do 10 minut oddaljenega samostana čč. sester evharistink. Te so me sprejele pod svoj gostoljubni krov do velikonočne nedelje. Kar razveselile so se, ko so slišale, da sem salezijanec. Njihova ustanova je namreč v tesni zvezi z don Boskom. Cujte, kaj mi je pripovedovala č. s. prednica v svoji makedonščini.

Ustanoviteljica evharistik je č. s. Eurozija Aloati iz Turina. Preden se je hotela posvetiti redovnemu življenju, je l. 1887. vprašala za nasvet našega sv. očeta don Boska. Ko stopi v sobo in se mu približa, jo svetnik pokliče po imenu in pravi: „Pojdite v Solun in bodite na razpolago svojemu bratu. Pred odhodom pa me še enkrat obiščite, da vam še nekaj povem!“ Don Bosko ji je ob tej prvi priliki dejal, da bo ustanovila družbo redovnih sester, ki bodo vzgajale deklice in otroke. A preden bo odšla v Solun, da bo še prišla k njemu po blagoslov, a ga več ne bo mogel podeliti. In tako se je zgodilo. Ko je vse uredila za odhod, je hotela še k don Bosku po blagoslov; pa ga ni mogla več dobiti, ker je našla don Boska že na smrtni postelji.

Kakor je svetnik napovedal, tako se je tudi zgodilo. Šla je k bratu, ki je že medtem deloval med Bolgari vzhodnega obreda. Delovala je z velikim uspehom. Ustanovila je nov red sester, evharistinke; sezidala več samostanov tudi na področju, ki spada

Sestre evharistinke v Devdeliji

Bistrenica: Nad Vardarjem.

sedaj v Jugoslavijo. Umrla je v sluhu svetosti l. 1920. *(Prihodnjič naprej.)*

Iz naših zavodov

Deško vzgajališče na Selu

Cenjeni g. urednik!

Dne 8. junija ob 11 je g. ravnatelj dr. Fr. Volčič v spremstvu gg. mojstrov in učiteljev ter gojencev slovesno odprl našo obrtno razstavo. Prva prireditev ter vrste na Selu naj bi bila slika našega vsestranskega napredka v kulturnem pa tudi vzgojnem pogledu. Naslednji dan si je razstavo ogledal g. ban dr. Marko Natlačen. Z vidnim zadovoljstvom se je zanimal za vse podrobnosti. Njegova bodrilna beseda nas je razveselila in nas hkrati podžgala k še marljivejšemu delu.

Med drugimi odličnimi obiskovalci razstave moramo imenovati prevzv. pom. škofa iz Zagreba dr. Josipa Lacha, ki ga je spremljal načelnik socialnega oddelka pri banovini Hrvatski dr. Josip Rasuhin, in pa prosvetnega načelnika naše banovine dr. Lovra Sušnika. Ob zaključku razstave smo soglasno sklenili, da mora biti drugo leto še večja in še lepša.

Ne morem si kaj, da Vam ne bi povedal par besedi še o dnevu, o katerem je g. ravnatelj napisal v kroniko, da je bil „izredno slovesen dan“.

Deško vzgajališče na Selu: *Pogled v čevljarški oddelek obrtne razstave ob koncu šol. leta 1939/40.*

To je bil 11. junij, dan tekme iz verouka. Ko bi Vi vedeli, kako smo se učili, drgnili, gulili... Nekateri so vedeli za vse vejice v katekizmu, imeli so seštete vse pike in pomišljaje. Tekma se je vršila zelo resno, pismeno in ustno, pod nadzorstvom posebne komisije. Kot prvak je izšel iz boja

gojenec Vene Franc, ki je za nagrado dobil lep fotografski aparat.

Ker nas je razstava in tekma zelo utrudila smo se odločili, da gremo za razvedrilo na izlet. Mahnili smo jo k sv. Primožu in še naprej na Veliko Planino. Vreme je bilo nepričakovano lepo, zato smo bili vsi prav židane volje; in ker je na čelu korakala naša mlada godba, so se noge kar same premikale. Tako lepo je bilo, da se kakšen kar ni mogel ločiti in je moral zato teči za vlakom. Kaj hočemo, vsega dobrega je prej ali slej konec.

Deško vzgajališče na Selu: *Zagrebški pomoščof dr. Josip Lach in načelnik socialnega oddelka v Zagrebu dr. Josip Rasuhin si ogledujeta vzorno negovani zavodski vrt.*

Tudi šolskega leta je bilo kar brž konec. Zaključili smo ga na praznik sv. Petra in Pavla z lepo akademijo. Ob koncu prireditve je zastopnik kr. banske uprave prof. Planina razdelil spričevala. V lepem nagovoru je čestital gojencem zaradi lepega uspeha, ki v marsičem prekaša uspehe lanskega šol. leta. Zlasti so nam ostale

Uroševac: Skopljanski izletniki na viličenju (bifurkaciji) reke Nerodimke.

v spominu njegove zaključne besede: „Sv. Peter je zaprl šolska vrata in odprl vrata v počitnice. Počitnice pa naj bi bile le odmor duha, nikakor pa počitek srca. Srce mora biti neprestano in hiteti vedno naprej po poti izpopolnjevanja lastne osebnosti do one plemenitosti, ki mora biti last

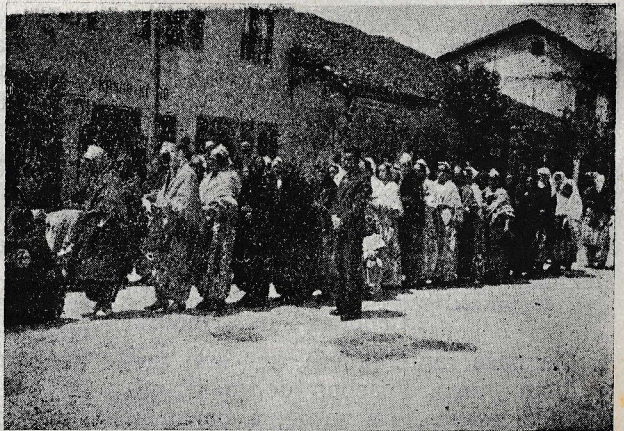
vsakega človeka, ki hoče biti koristen član človeške družbe in živa mladika na drevesu sv. Cerkve.“

Tako smo torej zaključili šolsko leto, sedaj pa se odpravljamo na kolonijo v Veržej. Kako bo kaj tam, Vam bom pa po počitnicah sporočil.

Uroševac

Življenje v našem mladinskem domu je vedno bolj pestro. Dečki so se že tako navezali na don Boskov zavod, da jim je tu drugi dom. Najbolj hvaležne pa so matere; brez skrbi so, ker vedo, da je sin na varnem in pod nadzorstvom. Prej so bili otroci stalno na ulicah, v nevarnosti za dušo in telo. Pri nas pa se igrajo vse mogoče igre in poslušajo pravljice. Največ prometa je bilo čez zimo in pomlad okrog mize za ping-pong; to vam je bilo vrišča. Starši se čudijo, da nas ušesa ne bolijo; pa ne vedo, da je don Boskova ljube-

zen potrpežljiva — samo da greha ni! Dne 14. aprila je bila prva tekma

Uroševac: Ženske v slikovitih narodnih nošah pri telovski procesiji.

Veržej: Spominska plošča dr. Fr. Kovačiču.

za prvenstvo v namiznem tenisu. Ves dan je bila soba polna radovednih „zaplečnikov“. Zvečer je bil višek; ko so zvedeli za prvaka, so vsi planili k njemu in ga nosili na rokah kot Linderberga v Ameriki. G. ravnatelj je prvaku izročil krasen prehodni pokal s čestitko, da bi bil prvak in zmagovalec tudi v duhovnih bitkah in tekmah.

„Čebelica“ in „ribolov“

Za naše fante je vse, kar koli priredimo, novo. Posebno dobro je odjeknila novica, da se je v oratoriju ustanovila domača hranilnica „Čebelica“. Vsak dan nosi medu in je nekaterim nanosila že lepe desetake. U-

raduje pa vedno in tudi izplačuje, kolikor kdo hoče. Samo ne obrestuje še zdaj ne, ampak šele v življenju bo obrestovala, ker se bodo otroci tako navadili varčevati.

Nekaj posebnega je bil za naše mladince „ribolov“; zanj je bilo velikansko zanimanje. Saj so še celo matere prišle opazovat, kako bodo njihovi malčki ribarili. Vsak oratorijanec je najprej smel iz vreče izvleči žigom ustrezajoče število listkov; nekateri listki so bili prazni, nekateri pa so imeli žig in številko. Kdor ni imel „sreče“, je žalostno povesel glavo. Tisti pa, ki so izvlekli polno srečko, so od veselja poskakovali, da so „zadeli“. Po blagoslovu pa se je začel „ribolov“. Na dolgi palici je bil trnek; nanj je vsak nataknil svoj listek s številko, potem pa je palico s trnkom „potopil“ in čez nekaj časa izvlekel dobitek. Veselja in smeha je bilo dovolj — pa tudi zadovoljstva!

Gostje iz Skoplja

Medsebojni stiki, ki smo jih navezali z dijaki iz Skoplja, so rodili svoj sad dne 26. aprila. Pod vodstvom preč. g. mgr. Viktorja Zakrajška so prišli na izlet v Uroševac skopljanski dijaki. Nepozabne trenutke smo preživeli v njihovi družbi.

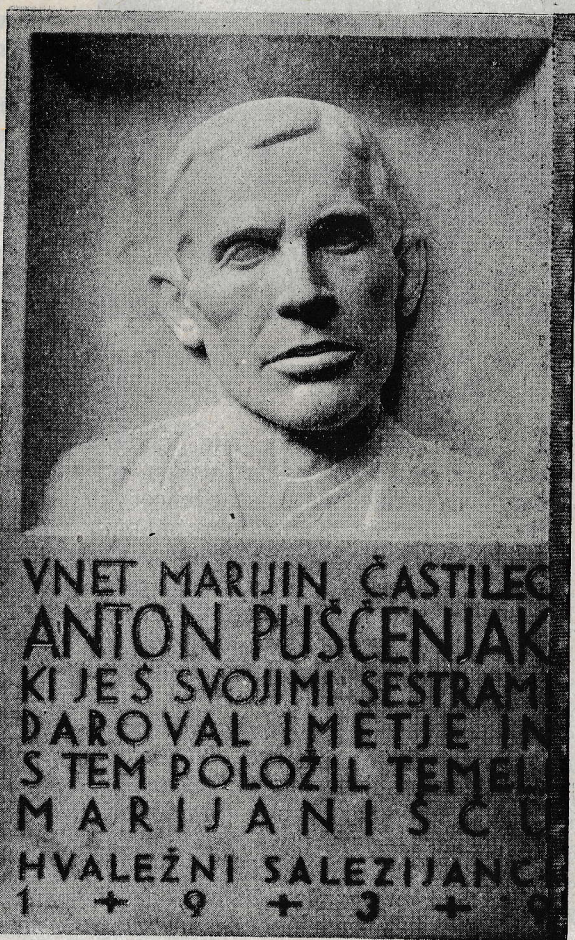
Po sv. maši, ki jo je daroval gospod kapitularni vikar, so se začele tekme v ping-pongu. Razume se, da so naše igralce gladko odpravili. Popoldne pa so šli pogledat nekaj izrednega — bifurkacijo ali viličenje; reka Nerodimka se namreč razdeli v Uroševcu tako, da teče v dve smeri; po eni strugi teče v reko Vardar in se tako izliva v Egejsko morje; po drugi pa v reko Moravo, ki se izliva v Donavo in z njo v Črno morje. To je prav redek pojav.

Na sporedu je bila še nogo-
metna tekma. Naš klub „Mla-
dost“ se je dobro pripravil.
Za igrišče nam je služil občin-
ski pašnik. Golov seveda ni
bilo; pa so si naši iznajdljivi
krožkarji znali pomagati. Tek-
ma brez golov, pa še celo s
Skopljanci! Zbili so navadne
letve, pa je bilo — saj nismo
v Ljubljani, so si mislili. Za
nas bo že! Glavno, da jih pre-
magamo! Pa smo jih res! Kar
petkrat smo jim pretresli mre-
žo, oni pa nam samo enkrat.
Na igrišču se je zbral skoraj
ves Uroševac. Zanimivo je bilo
dejstvo, da so vsi navijali za
„Mladost“, čeprav smo „latini“,
kakor nam pravijo.

Zvečer smo vsi proslavili
zmage prvih in drugih s toplim
čajem; v spremstvu harmonike
smo peli kot še v tem domu
najbrž nikoli. V govoru je preč.
g. vikar poudaril bratsko lju-
bezen, ki vlada med katoličani
v diaspori. Med veselim raz-
položenjem smo se poslovili in
si želeli: „Na svidenje“.

Telovska procesija

Neprestano je deževalo. Bali
smo se, da se bo letos telovska
procesija izjalovila. Pa je že bilo
v večjo čast božjo; kajti napočil je lep
sončen dan. Vojaštvo letos sicer ni so-
delovalo, a zato je procesija bila bolj
pobožna. Skoraj vsi župljani so se je u-
deležili. To je bila veličastna manifesta-
cija naše sv. vere, za katero nas drugo-
verci zavidajo. S kakšnim zanimanjem
so sledili, ko smo Jezusa spremljali
po glavnih uroševskih ulicah. Kako
pazljivo so tudi oni poslušali evan-

Veržej: Spominska plošča Antonu Puščenjaku.

gelij v srbskem jeziku. Prvič so na-
stopili naši ministranti, 15 po številu,
prvič je korakala za praporom deklj-
ška Marijina družba; polno je bilo belo
oblečenih otrok, ki so ceste posipali
s cvetjem. Reditelji so skrbeli, da je
slovesnost vzorno potekla. Naj bi ev-
haristični Kralj dal, da bi bili kmalu
vsi ena čreda z enim pastirjem!

Marijanišče v Veržeju

V nedeljo 19. maja se je vršila
v Marjanišču v Veržeju hkrati s praz-
nikom Marije Pomočnice še druga
lepa slovesnost. Glavnima ustanovite-
ljema in največjima dobrotnikoma tega

zavoda, prelatu dr. Francu Kovačiču
in Antonu Puščenjaku, so ob tej pri-
liki odkrili spominski plošči. Dva dra-
gocena reliefa iz čistega belega marmo-
rja, delo akademskega kiparja Tineta

Rakovnik: Prizor z nove maše g. Fr. Štuheca: slovo od doma'.

Kosa iz Ljubljane, sta bila vzdana v veži zavoda kot viden dokaz priznanja in hvaležnosti salezijancev in njihovih gojencev obema dobrotnikoma.

Slovesnosti se je udeležilo veliko ljudi iz Prlekije in Prekmurja, predvsem dobrotniki in prijatelji Marijanišča. Po slovesni sv. maši, ki jo je daroval rektor ljubljanske univerze prelat g. dr. Matija Slavič, se je ob zvokih zavodske godbe zgrnila množica ob vhodu v zavod. Na tribuni so se zbrali odlični gostje: rektor ljubljanske univerze prelat dr. Matija Slavič, okrajni načelnik dr. Skale, č. kanonik Weixl od Sv. Križa pri Ljutomeru, inspektor Salezijanske družbe Ivan Špan, ljutomerski župnik msgr. Lovrec, ravnatelj gimnazije v Sobotini Ivo Zobec, predsednik Zgodovinskega društva v Mariboru dr. Baš, dekan Franc Gomilšek, nekdanja ravnateljja Marijanišča dr. Franc Volčič in dr. Jože Valjavec ter še živenci odborniki društva za zidavo tega zavoda: Ostre Alojz, Ostre Martin in Horvat Lovro. Navzoče je prisrčno pozdravil ravnatelj zavoda dr. Jože Kuk, nakar je g. dekan Gomilšek v jedrnatem govoru orisal življenje obeh dobrot-

nikov in njune zasluge za ustanovo.

Anton Puščenjak je bil sin premožnega tržana iz Veržeja. Radi boleznij je moral opustiti študije na gimnaziji in je ostal doma na kmetiji. Bil je vnet častilec Marijin, in ker sam ni ni mogel postati duhovnik, se je odločil darovati svoje imetje v dobrodelne namene, predvsem v kako duhovno socialno ustanovo. Pri tem mu je pomagal njegov rojak prelat dr. Fr. Kovačič. Svetoval mu je, naj prepusti imetje salezijancem. On je ukrenil vse potrebno pri oblasteh, začel je zbirati prispevke in pozidal lepo, mogočno poslopje sedanjega Marijanišča v Veržeju, ki je zdaj postavilo tema dvema dobrotnikoma hvaležen spomenik.

Po končanem govoru je kanonik Weixl odkril spominsko ploščo, eden izmed zavodskih gojencev pa je z ognjeno besedo izrazil hvaležnost, ki bo sedaj še večja, ko jim bo spominska plošča pred kapelico v veden opomin, da se bodo vsak dan spominjali svojih dobrotnikov. Mogočen zbor zavodskih pevcev je z veličastnim slavospevom zaključil slovesnost.

Zavod v Veržeju je velikega pomena za vso okolico, predvsem pa je zibelka za duhovniške poklice. Skoraj vsa mlada generacija jugoslovanske salezijanske inspektorije je zrasla v tem zavodu, pa tudi večje število svetnih duhovnikov in kulturnih delavcev je tu dobilo svojo prvo izobrazbo in vzgojo. Tudi več slovenskih misijonarjev je izšlo od tod, ki so v čast naši domovini. Zavod je omogočil studiranje mnogim revnim, zlasti pa še starejšim fantom, ki bi sicer ne bili mogli do svojega cilja. Bog daj zavodu še mnogo lepih uspehov!

Marija, Pomočnica kristjanov, Kraljica micu, izprosi nam mic!

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 din (za inozemstvo 16 din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna, Rakovnik - Ljubljana. Predstavniki lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec. Urednik: Tone Vode.

Sotrudniki! Sotrudnice!

V nedeljo 7. julija smo imeli na Rakovniku izredno slavnost. Popoldne ob pol štirih je klečalo v mogočno razsvetljenem svetišču pred okusno okrašenim in razsvetljenim oltarjem Marije Pomočnice 11 novomašnikov, ki so isti dan prejeli v ljubljanski stolnici mašniško posvečenje. Svetišče je bilo polno ljudstva, sotrudnikov in sotrudnic, ki so prišli, da prejmejo novomašniški blagoslov. Ginljivo je bil prizor, ko je po petih litanijah in slovesnem blagoslovu z Najsvetejšim enajst mladih duhovnikov stopilo na oltarne stopnice in skupno podelilo novomašniški blagoslov. Pri tem prizoru so misli nehote pohitele k vam, dobri sotrudniki in sotrudnice, ki tako radodarno podpirate vzgojo duhovskih poklicev. Kakor vam je znano, Salezijanska družba sprejema dijake, ki se žele posvetiti Salez. družbi, po dovršenem petem gimnazijskem razredu. V nadaljnjem šolanju, ki traja še deset let, jih vzdržuje družba. To vzdrževanje je za družbo težko breme. To breme jim pa lajšate vi, blagi sotrudniki in sotrudnice, ko prispevate za Marijin sklad, ki služi za vzgojo duhovskih poklicev. Če računamo, da vsak duhovski kandidat stane letno 7000 dinarjev, jih z Marijinim sklantom, kakor prinaša zdaj, vzdržujemo letno šest. Torej šest izmed tistih novomašnikov, ki vsako leto na dan mašniškega posvečenja podeli v svetišču Marije Pomočnice zbrani množici novomašniški blagoslov, so sad vaših žrtev. Ali ni to nekaj velikega? Šest duhovnikov daste vsako leto svetu in vsako leto na dan posvečenja lahko rečete: „Spet smo dali sveti Cerkvi in Salezijanski družbi šest novih duhovnikov, ki se bodo trudili za čast božjo in zveličanje duš.“ Novoposvečeni duhovniki bodo po zaključku počitnic odšli na delo, trije izmed njih celo v tuje misijone. Dobra dela, ki jih bo izvrševalo šest izmed novoposvečenih duhovnikov, bodo sad vaše požrtvovalnosti, zato boste tudi vi deležni dobrih del in plačila.

Blagi sotrudniki in sotrudnice! Ob tej veseli priliki se vam iz srca zahvaljujemo in hvaležno kličemo: „Hvala vam za dragoceni dar! Bog naj vam stoterno poplača! Pomagajte nam še nadalje vzgajati take poklice! Duhovnik je sol zemlje in luč sveta. Salez. družba vam bo vedno hvaležna.“

Nove knjige!

Povest duše. Po francoskem izvirniku prevedel, izdal in založil Karmel na Selu. Tiskala Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani. Cena 40 din. — Slovensko nabožno slovstvo se je zopet obogatilo za eno najlepših, svetovno znanih del. **Povest duše** je napisala najbolj priljubljena svetnica dvajsetega stoletja, sv. Terezija Deteta Jezusa. V tej knjigi je z ljubko in nedosegljivo preprostostjo nanizala spomine iz svojega kratkega, pa tako milosti božje polnega življenja. Z ljubeznivo besedo nam svetnica razkazuje skrivnostna pota Gospodova, po katerih jo je vodil njen nebeški Ženin, dokler ni skozi noč in vihar, skozi jasnino in sonce dospela na vrhunec, kjer je zapela svojo labodjo pesem: „Moj Bog, ljubim te,“ razprostrla peroti in odletela k svojemu božjemu Prijatelju. Nismo še zlepa brali knjige, ki bi bolj zagrabila in prepričala kot ta Terezijina Povest duše. Človek je kar ne more odložiti, naprej in naprej bi bral. Veliko dobrega je že storila ta knjiga po svetu — prevedena je skoraj v vse jezike — nešteto duš je dvignila, potolažila in jim pokazala pot k Bogu. Iste sadove bo rodila med Slovenci, samo če jo bomo brali. Zato prelepo knjigo vsem bralcem Vestnika kar najtopleje priporočamo.

Naš Slomšek. Knjižic št. 159. Letos novembra poteče 140 let, odkar se je rodil škof Anton Martin Slomšek. Bil je eden izmed naših največjih mož, najsvetlejša zvezda na slovenskem nebu: učen, delaven, svet. Pa vzlic temu, da je toliko storil za slovenski narod kot morebiti nihče, ga vse premalo poznamo, kaj šele da bi ga posnemali. Da ga bomo bolj poznali, hoče nekoliko pripomoči tudi ta drobna knjižica. Potem ga bomo tudi bolj spoštovali, cenili in častili. Zakaj „kdor svojih slavnih prednikov ne časti, njih vrli naslednik biti vreden ni“ (Slomšek).

Dekliški dom

Starši, ki nameravate dati katero izmed svojih hčerk v ljubljanske šole, obrnite se na **Dekliški dom na Karlovški cesti**. Hčere Marije Pom., ki jih je skupno z Marijo Mazzarello ustanovil don Bosko, vodijo že dve leti **konvikt za dijakinje**, ki obiskujejo ljubljanske srednje ali meščanske šole. Šolski uspehi teh dveh let so zelo razveseljivi. Velika važnost pa se polaga tudi na oblikovanje značaja in na to, da se mlademu dekletu dajo trdni verski in moralni temelji za življenje. Vse to se vrši neprisiljeno, v pravem družinskem ozračju po načelih in navodilih velikega mladinoljuba sv. Janeza Boska.

V zavodu, kjer je vse življenje prežeto s pravo ljubeznijo in vedrim veseljem, bodo vaše hčerke našle **najboljše nadomestilo za domačo hišo**.

Radi draginje je vzdrževalnina nekoliko višja kot prejšnja leta, vendar še vedno zelo zmerna. — Brezplačne prospekte in vsa pojasnila daje: Ravnateljstvo Dekliškega doma, Karlovška cesta 22, Ljubljana.

NAŠE KNJIGE

Dr. Jos. Valjavec: Nevesta presveteĝa Srca, broširana din 8.-, po pošti 1.50 več.

Brezmejna ljubezen Srca Jezusovega do človeškega rodu je v knjigi tako lepo izražena. Obenem pa nam pisatelj očrta pot, ki je po njej Bog vodil svojo izvoljenko.

Janez Bosko-A. L.: Mihec Magone; broš. din 5.-, po pošti 1 dinar več.

Don Bosko, izredni poznavalec otroške duše in največji vzgojitelj preteklega stoletja, je sam opisal življenje enega izmed svojih gojencev, Miha. Le-ta se pod vplivom dobrote in ljubezni, ki vlada v zavodu, razvije iz pocestnega pobalinčka v vzornega in krepostnega dečka.

Dr. Jos. Valjavec: Vzor mladine, broširana din 8.-, po pošti 1.50 več.

Mičen življenjepis don Boskovega gojenca Dominika Savia, ki s svojim živahnim in veselim značajem zbira okrog sebe tovariše ter z njimi tekmuje v ljubezni do Marije Brezmadežne in Najsvetejšega Zakramenta. — V cvetu let presadi Bog to žlahtno cvetko na nebeške vrtove.

Auffray-Logar: Vzgojna metoda sv. Janeza Boska, broširana din 12.-, po pošti 2 din več.

Don Bosko je imel pri vzgoji svojo metodo, ki se je močno razlikovala od tedaj običajnih vzgojnih sistemov. Z izredno bistrovidnostjo je prehitel desetletja, ko je spoznal, da bo bodoča mladina dostopna za vzgojo le tedaj, če se ji bo vzgojitelj približal z dobrohotno naklonjenostjo in z nesebično ljubeznijo. Veliki papež Pij XI. ga je vsem krščanskim vzgojiteljem večkrat stavil v zgled in posnemanje.

Dr. Franc Knific: Pri božjem Srcu, molitvenik, zlata obreza din 20.-, rdeča 16.-, po pošti 1 dinar več.

Ako je naslovník umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK LJUBLJANA 8